

sætter et Lovforslag for Brystet af en Kommune og siger: Pengene og Livet; det er dog endnu værre. Som sagt, jeg tror, at det vil blive Følgen af Lovforslaget, hvis det gaar igennem, uden at der sker Ændringer paa visse Punkter. Men jeg kan i øvrigt ikke forstaa, at disse Ændringer ikke skulde kunne foretages. I andre Landes Lovgivning ser man ret hyppigt, at der tages Forbehold med Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor Loven i sin Helhed vil virke som en Uretfærdighed; der danner man Særstillinger med Hensyn til saadanne Tilfælde. Kunde man ikke ogsaa gøre det med Hensyn til dette Lovforslag? Man kunde gaa videre paa den Vej, som man paa en vis Maade er kommen ind paa i det andet høje Ting, nemlig at ændre i § 10. Man har jo der indført den Ordning, at af de første 2,500 Kr., af hvilke en Skatteyder, som bor paa Frederiksberg, skal svare Skat, falder den fulde Skat paa Frederiksberg, medens Skatten for det øvrige Beløb fordeles efter de gældende Regler. Men det er jo kun for en Del af Skatteyderne og sandsynligvis for den mindste Dels Vedkommende. Nu skal jeg ikke kunne sige, hvor meget dette vil ændre, og kan derfor heller ikke sige, hvor meget omtrent det vil koste Frederiksberg Kommune, hvis Lovforslaget gaar igennem i den nuværende Skikkelse, men sikkert er det, at det ikke vil forbedre Tilstanden efter det oprindelige Lovforslag med mere end en Snes Tusinde Kroner, og man havde regnet ud derude, at Lovforslaget i sin oprindelige Skikkelse vilde virke saaledes, at Frederiksberg fik 150,000 Kr. mindre i Indtægt. Altsaa, det er ikke nogen stor Forbedring, der er sket ved denne Forandring af § 10, men hvis man uddviede disse Bestemmelser i samme Retning, som det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Piper) antydede, kunde der være Haab om, at der kunde vindes saa meget, at Frederiksberg kunde vedblive at bestaa som selvstændig Kommune.

Kristensen: Det er jo ganske rigtigt, som det er sagt, at naar et Lovforslag er fremsat som Ændring af en gældende Lov, maa man først og fremmest spørge: Er det nu nødvendigt? Efter mange forskellige Taleres Udsagn menes det ikke at være videre nødvendigt at ændre den her omhandlede Lov. Det er udtalt af mange — jeg tror endogsaa, den højtærede Minister anførte noget saadant —, at naar Loven ikke virker saa godt, som man paa Forhaand havde antaget, er Grunden den,

at man ikke forstaaer at bruge Loven. Det er muligt, men at det ikke alene er Grunden, ved jeg aldeles bestemt. Forholdene vare nemlig saaledes, at de Folk, som laa lige over Skattegrænsen, bevilgede vi ret ofte 80 pCt.s Nedsættelse af den Indtægt, de vare ansatte til, altsaa de kom til at svare Skat af 20 pCt. af deres Indtægt. Havde derimod en Mand en større Renteindtægt, forhøjede vi med 100 pCt., d. v. s., der blev en Difference fra 1—10. Efter den Lov, hvorefter vi nu arbejde, er derimod den højeste Nedsættelse 65 og det højeste Tillæg $87\frac{1}{2}$ pCt., hvilket kun giver et Forhold af $1-5\frac{1}{3}$. Alene med disse to Tal mener jeg at kunne slaa fast, at det er umuligt at beskatte ligesaa godt efter det foreliggende Lovforslag, som vi i alt Fald hidtil have beskattet oppe i Thisted Amt, hvor det var ret almindeligt at forhøje Renteindtægten med 100 pCt. Jeg er ikke helt vis paa, om det ikke er en Fejl, at vi komme bort herfra. Jeg synes, der er noget i de af det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), fremsatte Udtalelser, der pege i den Retning. Det ærede Medlem fremhævede ganske rigtigt, hvor vanskeligt det var at finde Indtægterne ud af Landbruget og at faa dem anerkendte. Derfor tror jeg, at det vilde være heldigere i højere Grad at blive staaende ved Formueskatten, end Tilfældet er her.

Jeg har altsaa nævnt, at med Hensyn til Nedsættelse og Forhøjelse gik vi videre, end vi nu kunne gaa; med Hensyn til Kildetillægget havde jeg nærmest tænkt, at det skulde være blevet forhøjet ved en eventuel Kommissionsbehandling, i alt Fald vilde det have passet ret godt med det Forhold, under hvilket vi forhen arbejdede, og jeg tror, det var lettere at beskatte paa den Maade, og at det tidt gav den bedste Beskatning. Naar der nu som et Slags Forsøg paa at komme disse Forhold nærmere er blevet anført, at ingen Kapital, der staaer i fast Ejendom, maa beskattes af mindre end 4 pCt., er det jo ganske vist et Skridt der hen imod, og man har selvfølgelig der tænkt paa dem, som bruge deres Ejendom paa en Maade, som ikke giver dem Indtægt, men som de paa den anden Side have Fornøjelse eller Nytte af, altsaa dem, der bygge en Ejendom for deres Bekvemmeligheds eller Fornøjelses Skyld, og man regner saa denne Indtægt som større end en almindelig Indtægt. Det er for at ramme disse Tilfælde, at man har taget denne Bestemmelse. Men det kan sikkert ske, som det allerede er nævnt, at denne